

Nieuwsbrief 2018

Exact na vijftien jaar hebben we in de zomer van 2018 afscheid genomen van onze normande. Bij de aankoop in 2003 was de zomer warm, een zomer waarin de Parijse autoriteiten werden beschuldigd van nalatigheid: In Parijs stierven vele ouderen aan uitdrogingsverschijnselen. In 2018 was het wederom een warme zomer: De rozen bloeiden in overvloed en de druiven waren heerlijk zoet!

Het voorjaar stond in het teken van verkoopactiviteiten. Er waren drie serieuze gegadigden. Vrij snel meldde zich een echtpaar samen met een bevriend stel. Eén van de twee kon echter de financiering niet rond krijgen. Daarna was er een stel van 70 jaar dat helemaal verliefd was op het huis. Zij, kunstenaar, wilde de garage als atelier gebruiken en zag haar kippen en moestuin al achter het huis. De verkoop van hun huis in Duinkerken lukte uiteindelijk niet en ze durfden het risico van dubbele lasten op hun oude dag niet aan en haakten met pijn in het hart af. Vlak daarna kwam de huidige eigenaar. Zij was direct verliefd op het huis. Hij, architect, zei aanvankelijk niet veel, maar toen hij het huis van top tot teen kritisch bekeken had, kwam er een grijns van oor tot oor. De tuin is voor hun een eldorado: heerlijk met blote voeten de tuin inlopen, iets wat bij hun appartementen in Brussel en Parijs ondenkbaar is. En wij maar denken dat de kaalslag in de tuin als gevolg van de vele stormen bij verkoop een minpunt zou zijn!

We hebben het huis verkocht via PAP, Particulier à Particulier, daar we merkten dat de makelaars die 7% provisie vragen, alleen geïnteresseerd zijn in luxe panden en panden die snel verkocht moeten worden, zodat ze kunnen cashen, soms €35.000,- provisie! Gevolg, véél makelaars en ongeoorloofde praktijken.

Het risico bij PAP is wel dat je soms reacties krijgt van vreemde 'snoeshanen'. Zo was er een Fransman, werkend in de mijnen in Afrika die naar Frankrijk terug wilde voor zijn oude dag. In zijn tweede mail gaf hij aan vertraagd te zijn daar zijn opvolger diamanten uit de mijn had gestolen en hij daarvoor was opgepakt. Ook was er een Syrische arts van het Rode Kruis, wiens vrouw en zoon waren vermoord, die met de erfenis van zijn broer naar het Westen wilde. Het geld kon met een vliegtuig van het Rode Kruis overgevlogen worden en wij konden ook 1 miljoen ontvangen als dank voor verleende gunsten! Wie zou daar toch intrappen??

Toen ik de maker van de foto bedankte voor het jarenlang gebruik maken van zijn foto op onze Normandie website en visitekaartjes, gaf hij aan dat nog nooit een foto van hem zo vaak bekeken was. Toen wist hij nog niet dat de foto duizenden malen bekeken is op de PAP site! Nog één keer een foto van hem: petje af!

Na de 'compromis de vente', de aankoopakte, moest er nog het nodige aangeleverd worden. Was deze akte vijftien jaar geleden nog 9 pagina's, inmiddels zijn het er 47. Zo moest door de watermaatschappij Veolia een document van goedkeuring van het riool afgegeven worden. Negen telefoontjes verder hadden we eindelijk een afspraak. Daarna gaven ze aan dat de factuur

opgestuurd zou worden naar Nederland en vooraf betaald moest worden. De verplichte betaling met een cheque kon alleen per post teruggestuurd worden. Dit duurde weer weken. Het deed ons denken aan de waterlekkage van jaren geleden waarin Veolia ons per post aangaf dat de waterkraan lekte en wij vervolgens een rekening kregen voor 250.000 liter water! Toen het riool 2 maanden later eindelijk werd geïnspecteerd, waren wij aanwezig op de 'plaats delict' en de inspectie gaf toch ook wel weer hilariteit. Er werd een klein vuurtje aangemaakt in het beginstuk van de riool en de inspecteur snelde vervolgens langs iedere putdeksel in de tuin om te kijken of de rook goed werd doorgevoerd. Vakmensen, maar wat een bureaucratie!

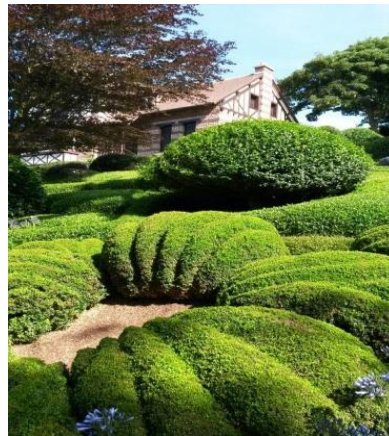
Over vakmensen gesproken: we zagen hoe in Aubin s'ur Mer de torenspits van de kerk aan de overkant van de weg werd geplaatst, op de stoep bij de 'mairie' waar hij vakkundig werd gerenoveerd.

Nog iets over kerken, ditmaal in combinatie met de door ons zo gevreesde windmolens. Het moet niet gekker worden: Een windmolen op de spits gedreven!

De maanden mei en juni waren rustig en we hebben prachtige tuinen bezocht. Les Jardins d'Etretat, kunstzinnige tuinen geïnspireerd op schilderkunst van Monet, waar regelmatig concerten worden gegeven en je kunt genieten van een prachtig uitzicht over de rotskust,

Al jaren wilde ik naar de beeldentuin van Arnaud in Noord Normandië en deze lente werd ik op mijn wenken bediend. In het Chateau van Chapelle sùr Dun was er een expositie van o.a. zijn beelden. Als je dan op een vroege zonnige, zondagmorgen in je eentje door het park wandelt, mag je jezelf gelukkig prijzen; wat een schoonheid!

Later in de middag was er nog een grandiose modeshow van bekende Franse couturiers, wat alleen al door de entourage, fantastisch was.

Eind mei hadden we ons laatste familieweekend in Angiens. Twee families met kinderen en 'aanhang'. Alles werd nog éénmaal herhaald. Voetballen op het plaatselijke voetbalveld, waarbij toch het pijnlijke besef kwam dat de vroeger nog atletische vaders, nu werden ingehaald door hun energieke kinderen. Belgisch verstoppertje was het hoogtepunt van het weekend. Bij deze Belgische variant verstopt één persoon zich en als je de verstopper vindt moet je je bij hem voegen. Dit leidde tot hilarische taferelen. Twaalf personen die uit de hangkast in de slaapkamer kropen, vier personen op elkaar op de achterbankvloer in de auto, stil zitten in het verwarmingshok en na lang wachten erachter komen dat iedereen er al zit of vanuit een plek in de heg bellen met de laatste persoon die balend door de tuin loopt.

Eind juni was de verhuizing. We hadden het geluk dat de nieuwe eigenaar veel van de bedden en kasten wilde overnemen. Alleen de piano hebben we met hulp van de laatste gasten mee naar Nederland genomen. Ook stonden we op een 'vide grenier' met onze laatste spulletjes, allemaal inmiddels relikwieën, zoals bijvoorbeeld het brommertje. Zelfs de oude Peugeot-fiets van de vorige eigenaar hangt nu aan de huiskamermuur bij iemand. Het oude rode servies is verkocht aan een vrouw die regelmatig etentjes organiseert met een thema. Ze is er erg blij mee, zelfs de kleine theekopjes gebruikt ze voor toetjes. Fijn als spullen een tweede of een derde leven in gaan: was ik maar zo'n bofkont!

Le Bourg Dun, bij dag en nacht, op het terras bij Doris waar je heerlijk kunt eten.

Inmiddels is de website aangepast en staan er zelfs 3d foto's op, die door een gast zijn aangeleverd. Zoals we in de vorige Nieuwsbrief al aangaven, hebben we er geen moeite mee om ook ons huis in Le Bourg Dun te delen. Wij hebben op de site de weken geblokt die we er in ieder geval zelf graag zijn en de overige weken die we in Normandië zullen zijn, bekijken we per keer. Jullie kunnen op de site www.AccompanyMedia.nl/normandie zien welke weken beschikbaar zijn.

Ook dit jaar hebben weer diverse mensen, die in een moeilijke fase van hun leven zijn, gebruik kunnen maken van een week rust in Angiens. Na de verkoop van Angiens willen we dit project gaan voortzetten in Le Bourg Dun. Ken jij mantelzorgers of andere mensen die echt een weekje rust nodig hebben, kijk dan naar de speciale Nieuwsbrief op de site www.AccompanyMedia/normandie onder het kopje 'Speciale Nieuwsbrief'.

Stenen die werden meegenomen door de gasten en nu een plekje hebben in hun tuin en een egel die werd gevonden door onze ijverige familie-tuinman die tijdens onze vakantie in Noorwegen voor het huis en de tuin zorgde.

De foto's zijn gemaakt o.a. door Coos van den Hoek, Piet Kiekebos, Lotte Kemper, Laura Keizer en Ad Schoutsen.